РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У.15502/14
24.12.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући о управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва „А.А.“ д.о.о. …, ... бр. ..., чији је законски заступник директор Б.Б., против туженог Министарства финасија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, ради поништаја решења туженог број: 148-04-039-00-1614/2-2014 од 20.10.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.12.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, број: У/I-4335/2013 од 14.07.2014. године, донетог у поновном поступку, са позивом на одредбе члана 103. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/2010, 111/12), којим се мењају подаци у ЈЦИ УВ-4 број 82429 од 01.10.2010. године ЦИ Терминал Београд, у наименовању 01, у рубрикама: 31, 33, 35, 41, 42, 46 и 47, а тужилац је обавезан да у року од 15 дана од дана извршности оспореног решења поднесе нови сет ЈЦИ – УВ 4 за стављање у слободан промет робе, са трговачким називом "90142 BRUSNICA SUHA 175G FLOW PACK 2,1/I-SAD”, " BRUSNICA 100G JASTUK 2,4/l”, која се правилно сврстава у тарифни став 2008 99 67 00 Царинске тарифе са стопом царине 20% и обавезан да плати износ од 67.793,50 динара на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност, при чему је утврђено да је наведени износ наплаћен по решењу царинарнице број У/I-122/2013 од 09.09.2013.године, те се ожалбеним решењем неће извршити поновна наплата истог износа.

У тужби, поднетој Управном суду дана 02.12.2014. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба поступка. Наводи да тужени орган није ценио наводе тужиоца да у конкретном случају нису извршена мерења, већ

да је роба након увида од стране службеника сврстана у тарифни број 2008 99 67 00 00, иако по свим својим карактеристикама спада у главу 8. Царинске тарифе. Указује да се шећер додаје само из разлога побољшања или очувања изгледа уз задржавање особина сувог воћа, што потврђује и званична изјава страног произвођача достављена у прилогу, као и то да је тужилац више пута добијао анализе акредитованих лабораторија на територији Републике Србије који налази су потврђивали да се ради о сувој брусници тамно црвене боје. У прилог изнетих тврдњи додаје да се и у другим земљама иста роба, која се иначе купује на берзи, царини као сува брусница, те да је у овом случају тужилац искључиво поступао у складу са налозима царинских органа и да су стога неосновани наводи да је тужилац погрешно сврстао предмету робу. Указује и да роба која је узоркована није иста роба коју је царински обвезник у претходном периоду увозио, што се лако може проверити из документације и узорака тужиоца, тако да Тим накнадне контроле приликом накнадне контроле није узорковао робу коју је тужилац увозио од 2007. године, већ је узоркована роба по својим својствима различита од робе која је претходно увожена. Такође указује да тужени орган није узео у обзир наводе тужиоца да првостепени орган није навео одредбе које представљају основ ретроактивног утврђивања разлике у плаћеним царинским дажбинама, након сврставања робе у нови тарифни став, а нити је одлучио о приговору застарелости тужиоца, с обзиром да је у конкретном случају протекао рок од три године од датума предметне исправе (ЈЦИ УВ-4) прописан одредбом члана 256. Царинског закона, због чега су се стекли услови за отпуст дуга. Сходно наведеном, предложио је да суд тужбу уважи, оспорени акт поништи, те да обавеже туженог да тужиоцу надокнади штету у висини од 67.793,50 динара на име плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 број 82429 од 01.10.2010. године ЦИ Терминал Београд.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је решавао предмет спора без одржавања усмене расправе у смислу члана 33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границима захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС“, број 18/2010) прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. истог члана закона, да ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царињења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу неистинитих или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган, у поступку накнадне контроле увозне декларације, у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-1909/4-2013 од 03.12.2013. године, придржавајући се примедби из наведеног решења, а на основу резултата проведене контроле, у поступку у коме није било повреда поступања, уз учешће тужиоца, правилном применом материјалног права, предметну робу из

наименовања 01 исправно сврстао у тарифни став са тарифном ознаком 2008 99 67 00, са стопом царине 20% сходно чл. 2. и 4. Закона о царинској тарифи (“Службени гласник РС”, бр. 62/05, 61/07, 5/09).

Наиме, из стања у списима и разлога образложења оспореног решења произлази да је поступак накнадне контроле царинске декларације за робу са трговачким називом СУВА БРУСНИЦА/БРУСНИЦА обављен контролом увозног царињења предметне робе у просторијама тужиоца и контролом документације у службеним просторијама Одсека за накнадну контролу Ниш. Тим за накнадну контролу је утврдио да се у поступку стављања робе у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 бр. 82429 од 01.10.2010. године ЦИ Терминал Београд, роба из наименовања 01, са трговачким називом "BRUSNICA RINFUZA 11,34/l-SAD и BRUSNICA 11,34", правилно сврстава у тарифни став 2008 99 49 00, наимановањем: „Воће друкчије припремљено или конзервисано, са додатком шећера, на другом месту непоменуто нити обухваћено: Остало: остало: без додатка алкохола, са додатком шећера, у непосредном паковању нето-масе преко 1кг: Остало“ и стопом царине 20% сходно чл. 2. и 4. Закона о царинској тарифи. Ово са разлога што је предметна роба, сходно поступку конзервисања, а у складу са Додатном напоменом 3 уз главу 20, обухваћена наименовањем тарифног броја 2008 и не може се сврстати ни у један други тарифни број, па ни у пријављени тарифни број 0813, док се роба са трговачким називом "90142 BRUSNICA SUHA 175G FLOW PACK 2,1/I-SAD”, " BRUSNICA 100G JASTUK 2,4/l” исправно сврстава у тарифни став 2008 99 67 00 Царинске тарифе са наименовањем: „Воће друкчије припремљено или конзервисано, са додатком шећера, на другом месту непоменуто нити обухваћено: Остало: остало: без додатка алкохола, са додатком шећера, у непосредном паковању нето-масе не преко 1кг: Остало“ са стопом царине 20%. О утврђеном чињеничном стању сачињен је записник број: 148-08-038-02-95/2/2014 од 28.02.2014. године и исти је достављен тужиоцу на изјашњење. У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, након достављених примедби од стране тужиоца, Тим за накнадну контролу је исте ценио и актом број 148-08-038-02-95/6/2014 од 06.05.2014. године, доставио одговор тужиоцу, да у вези са доказима за које тужилац износи да их поседује, а које Тим за накнадну контролу није узео у обзир, исте достави, те да ће их Тим за накнадну конторолу размотрити и оценити. На основу овако утврђеног чињеничног стања у поступку накнадне контроле, Царинарница је по поднетом предлогу за измену података и наплату царинског дуга за робу из наименовања 01 предметне декларације, у складу са одредбама члана 103. став 1. и 5. Царинског закона, донела ожалбено решење којим је за робу из напред наведеног наименовања, изменила податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације, а за робу са трговачким називом "BRUSNICA SUHA 175G FLOW PACK 2,1/I-SAD”, " BRUSNICA 100G JASTUK 2,4/l” обавезала тужиоца да поднесе нови сет ЈЦИ УВ 4, за стављање у слободан промет наведене робе, као и да на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ УВ-4, плати износ од 67.793,50 динара, јер је утврђена другачија чињеница у погледу сврставања предметне робе, која представља податак од кога зависи правилан обрачун царинског дуга, при чему је утврђено да је наведени износ наплаћен по решењу Царинарнице број: У/I-122/2013 од 09.09.2013.године, те се ожалбеним решењем неће вршити нова наплата. Између осталог, дати су разлози за сврставање роба у тарифни став 2008 99 67 00 и 2008 99 49 00 Царинске тарифе, с обзиром да је утврђено да је предметна роба конзервисана другачије од поступка који су наведени у Глави 8 Царинске тарифе. Осим тога, тужилац је обавештен да се приложени допис односи на опис производа и производни процес готовог производа суве бруснице Berry Fusions TM произвођача Ocean Spray cranberries Inc (који је

цењен у претходном поступку), и за који је утврђено да није у складу са презентацијом, као ни са сертификатом произвођача, при чему је нађено да група производа Dried Cranberries Berry Fusion TM Fruits, не постоји.

У поступку по жалби, Комисија за жалбе Управе царина је размотрила све списе предмета и наводе у жалби и утврдила да је царинарница у свему поступила у складу са примедбама из решења број 148-04-039-00-1909/4-2013 од 03.12.2013.године, да је у поновном поступку, у коме није било повреде поступања, правилно утврђено да је роба "90142 BRUSNICA SUHA 175G FLOW PACK 2,1/l"и "01364 K+ BRUSNICA 100G JASTUK 2,4/l" правилно сврстана у тарифни став са тарифном ознаком 2008 99 67 00, наименовањем: „Воће друкчије припремљено или конзервисано, са додатком шећера, на другом месту непоменуто нити обухваћено: Остало: остало: без додатка алкохола, са додатком шећера, у непосредном паковању нето-масе преко 1кг: Остало" и стопом царине 20%, а "90140 BRUSNICA 11,34", правилно сврстана у тарифни став са тарифном ознаком 2008 99 49 00, са наименовањем: „Воће друкчије припремљено и конзервисано, са додатком шећера, на другом месту непоменуто нити обухваћено: Остало: остало: без додатка алкохола, са додатком шећера, у непосредном паковању нето-масе преко 1кг: Остало" са стопом царине 20%, сходно члану 2. став 4. Закона о царинској тарифи ("Службени гласник РС", бр. 62/05,61/07).

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, тј. правилност накнадно извршеног тарифирања робе по царинској тарифи, па с обзиром на напред изнето и стању списа предмета налази да се не могу прихватити као основани. Ово стога јер је поступак утврђивања карактеристика увезене робе проведен сагласно одредбама Закона о царинској тарифи, у поступку у коме је тужилац учествовао, на основу поднете документације о роби, а тужилац за наводе о исправном тарифирању робе (извозни царински документ) није поднео доказе.

Такође, по оцени суда, не могу се прихватити као основани ни наводи тужбе о погрешној оцени приговора застарелости наплате, тј. утврђивања царинског дуга, односно погрешној примени члана 256. Царинског закона. Наиме, одредбом члана 251. ст. 1. Царинског закона прописано да се износ увозних или извозних дажбина за одређену робу обрачунава према прописима који су за ту робу важили на дан настанка царинског дуга, осим ако овим законом није другачије одређено. Чланом 254. ст. 1. и 2. истог закона је прописано да царински орган надлежан према месту на којем је царински дуг настао или се сматра да је настао у складу са одредбама члана 252. овог закона, одмах чим добије потребне податке, утврђује износ увозних или извозних дажбина (у даљем тексту: износ дажбине) који треба платити, те да царински орган, у складу са одредбама члана 103. став 2. овог закона, може да прихвати износ дажбине који треба платити, утврђен од стране декларанта. Одредбом чл. 255. ст. 1. Царинског закона прописано је да се дужник, на прописани начин, обавештава о дугу на месту на којем је царински дуг настао или се сматра да је настао у складу са одредбама чл. 252. овог закона. Одредбом чл. 256. ст. 1. Царинског закона прописано је да се дужник неће обавештавати о дугу након истека рока од три године од дана када је дуг настао.

Одредбом чл. 237. ст. 1. тачка 1. Царинског закона прописано је да царински дуг при увозу настаје стављањем робе која подлеже плаћању увозних дажбина у слободан промет, а ставом 2. исте законске одредбе прописано је да царински дуг настаје у тренутку прихватања декларације.

У конкретном случају, по оцени суда, решење Царинарнице није обавештење о настанку царинског дуга из чл. 255. ст. 1. Царинског закона, јер је Царинарница ово учинила при увозу, када је тужиоцу издала рачун, који је тужилац тада платио (након чега је увезена роба стављена у слободан промет), већ је Царинарница након проведеног поступка накнадне контроле правилности проведеног царинског поступка (и плаћеног износа на име царинског дуга), на основу овлашћења из чл. 103. Царинског закона, решењем утврдила да је царински поступак проведен на основу неправилно пријављеног тарифног броја, на основу којег је висина царинског дуга погрешно утврђена, због чега је решењем, након измене одговарајућих података у царинском документу, тужиоцу утврдила висину мање утврђеног и плаћеног царинског дуга.

Са изнетог, по оцени суда, како се не ради о поступку обавештавања царинског обвезника о настанку царинског дуга, већ о поступку накнадне контроле царинске декларације, рок прописан чланом 256. став 1. Царинског закона није рок за поступање царинског органа у поступку накнадне контроле царинског документа.

Осим изнетог, суд је ценио наводе тужиоца о наступању застарелости наплате царинског дуга, па је нашао да се ни ови не могу прихватити као основани. Ово стога јер је чл. 270. ст. 1. Царинског закона прописано да се царински дуг не може наплатити по истеку рока од пет година од дана његовог настанка. Према одредбама ст. 2. истог члана закона, застаревање се прекида сваком радњом царинског органа која се предузима ради наплате дажбина, у ком случају рок почиње да тече поново; а према ст. 3. истог члана закона, изузетно од ст. 2. овог члана право наплате застарева по истеку 10 година од дана настанка царинског дуга. Како је царински дуг настао при увозу робе, 01.10.2010. године, а решење Царинарнице је донето 14.07.2014. године (при чему је ток рока прекинут предузимањем радњи у поступку накнадне контроле) очигледно је да од увоза робе па до доношења решења Царинарнице није истекао рок из чл. 270. ст. 1. нити из става 3. Царинског закона.

Суд је ценио навод тужиоца да првостепени орган није навео одредбе које представљају основ ретроактивног утврђивања разлике у плаћеним царинским дажбинама, али је нашао да је исти неоснован будући да је увоз извршен 2010. године у време важења Царинског закона, објављеног у „Сл. Гласник РС“, бр.18/10, а решењем Царинарнице царински дуг је утврђен применом истог закона.

Навод тужбе да нису извршена мерења и да роба која је увезена није иста роба коју је царински обвезник у претходном периоду увозио, по оцени суда, није основан, с обзиром да накнадни податак није утврђен на основу података о својствима робе утврђених анализом увезене робе, већ на основу података из документације о роби која је поднета уз ЈЦИ, при чему тужилац није поднео доказ да је тражио да се изврши анализа својстава робе која је увезена.

Имајући у виду наведено, као и одредбу чл. 33. став 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања,

а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду штете, с обзиром да суд, сагласно одредби члана 45. Закона о управним споровима, може пресудом којом се оспорени управни акт поништава одлучити и о захтеву тужиоца за повраћај ствари, односно за накнаду штете, а да то овде није случај.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.12.2015. године, 5 У.15502/14

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ/АМ